

Sygn. akt V Ka 259/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014 r.

sprawy:

G. T. /T./

syna W. i W.

ur. (...) w Żytnie

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 20 lutego 2014r. sygn. akt IX K 381/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rybniku do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt V Ka 259/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał G. T. za winnego tego, że:

- w okresie od lutego 2011 roku do dnia 6 lutego 2013 roku w C. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną A. T. w ten sposób, że wielokrotnie, zarówno na trzeźwo, jak i znajdując się pod wpływem alkoholu w miejscu zamieszkania wszczynał awantury domowe, w trakcie których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, groził jej pozbawieniem życia (w tym także, że „zdejmie jej skalp”, że zabije ją, a później siebie z „wiatrówki”, którą posiada), wyrzucał z szafy ubrania, zachowywał się tak, jakby wszyscy w domu mu przeszkadzali, a także stosował wobec niej przemoc fizyczną w postaci popychania, szarpania za włosy, duszenia i uderzania rękami po całym ciele, a ponadto w tym samym miejscu i czasie znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją 7-letnią pasierbicą K. R. oraz swoim 2-

letnim synem W. T. (1) w ten sposób, że wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, szarpał za włosy swoją pasierbicę, uderzał swojego syna, kopał, zatykał mu usta i ścisnął go za ręce, tj. czynu z art. 207 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podst. art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Na zasadzie art. 72 § 1 pkt 7 a kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną A. T. w okresie próby. Na mocy art. 73 § 1 kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora. Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i opłatą stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1. Na zasadzie art. 438 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego, a to
 - a. art. 72 § 2 pkt. 7a k.k. poprzez jego zastosowanie, a w konsekwencji nałożenie na oskarżonego zobowiązania do powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzoną w sytuacji, gdy ze związku stron pochodzi 2 dzieci, które mieszkają z pokrzywdzoną, a zatem powyższy obowiązek stoi w oczywistej sprzeczności z treścią przysługującej oskarżonemu władzy rodzicielskiej,
 - b. art. 207 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, co w efekcie doprowadziło do przyjęcia, iż oskarżony wyczerpał znamiona czynu.
2. Na zasadzie art. 438 § 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia polegającą na:
 - a. naruszeniu art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z akt 3 Ds. 255/11, a nadto przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka W. T. (2) w sytuacji, gdy dowody te w istocie mają fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie;
 - b. naruszeniu art. 170 § 1 pkt. 3 i 5 k.p.k. poprzez uznanie za nieprzydatny i zmierzający do przedłużenia dowodu z zeznań świadka B. T. w sytuacji, gdy dowód ten jest dowodem istotnym,
 - c. naruszeniu art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków – Policjantów KP C. w sytuacji, gdy dowód ten zmierza do wykazania okoliczności istotnych;
 - d. naruszeniu art. 177 § 2 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż z racji, że małoletnia pokrzywdzona zamieszkuje w P., to okoliczność ta stanowi „niedającą się usunąć przeszkodę” skutkującą koniecznością przesłuchania świadka w drodze pomocy ptawnej, co niewątpliwie uniemożliwia oskarżonemu prawidłową obronę, a nadto narusza zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego;
 - e. naruszeniu art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań małoletniej pokrzywdzonej K. R. z pominięciem konieczności wydania opinii biegłego co do wiarygodności i rzetelności złożonych przez pokrzywdzoną w sprawie zeznań, co niewątpliwie czyni niniejszy dowód wadliwym;
 - f. naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń wyłącznie na złożonych na niekorzyść oskarżonego zeznaniach świadków, a nadto nieustosunkowanie się, z niewiadomych względów, do zeznań świadków W. R. i A. N. w sytuacji, gdy zeznania są te dla oskarżonego korzystne;
 - g. naruszeniu art. 410 k.p.k. przejawiającego się uznaniem, iż oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu w okresie od lutego 2011 roku w sytuacji, gdy z zeznań samej pokrzywdzonej wynika, iż rzekome naganne zachowania oskarżonego miały miejsce od marca 2011 roku;
3. Na zasadzie art. 438 § 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary do wagi zarzucanych oskarżonemu czynów, której wymiar jest zupełnie nieadekwatny.

W oparciu o w/w zarzut obrońca oskarżonego wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy okazała się na tyle zasadna, że spowodowała konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Na wstępie stwierdzić należy, że sąd rejonowy naruszył art. 7 kpk albowiem bazował na niepełnym materiale dowodowym. Rację ma obrońca oskarżonego, że sąd rejonowy winien dopuścić dowód z opinii biegłej psycholog, która brała udział w przesłuchaniu małoletniej K. R. na okoliczność wiarygodności w/w świadka. Taki wniosek zresztą na rozprawie w dniu 17 lutego 2014 r. złożył kurator małoletniej pokrzywdzonej K. Z., został on poparty przez prokuratora. Po to biegła psycholog brała udział w przesłuchaniu nieletniej aby rozwiązać wątpliwości co do autentyczności i wiarygodności zeznań małoletniej pokrzywdzonej. Tym bardziej, że oskarżony kwestionuje wiarygodność zeznań świadka K. R.. Również wydaje się zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego co do oddalenia wniosków o przesłuchanie świadków W. T. (2) oraz funkcjonariuszy policji P. i M. którzy byli dzielnicowymi i mogą posiadać informację co do zachowania się oskarżonego wobec pokrzywdzonych. W ten sposób sąd I instancji pozbawił się istotnego materiału dowodowego, który mógł mieć wpływ na ocenę zachowani oskarżonego wobec pokrzywdzonych. Odnośnie pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego ich mówienie byłoby przedwczesne skoro sprawa trafia do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, przede wszystkim dopuścić dowód z opinii biegłej psycholog która brała udział w przesłuchaniu małoletniej pokrzywdzonej K. R. na okoliczność wiarygodności i jej zeznań. Dopuścić dowód również z zeznań świadka W. T. (2) oraz byłych dzielnicowych funkcjonariuszy policji P. i M. na okoliczność postępowania oskarżonego wobec pokrzywdzonych. Dokonując ustaleń winien sąd wskazać, zgodnie z treścią art. 424 § 1 kpk na jakich oparł się dowodach, czemu jednym dał wiarę a innym odmówił tego waloru - przy ocenie dowodów winien mieć na uwadze treść art. 7 kpk. Dlatego mając to na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Rybniku do ponownego rozpoznania.